

“A cadascun crida a la santedat”

L'oració no és prerrogativa de frares: és comesa de cristians, d'homes i dones del món, que se saben fills de Déu. (Solc, 451)

1 de març

Ens sentim remoguts, amb una forta sotragada al cor, en escoltar atentament aquell crit de sant Pau: *aquesta és la voluntat de Déu, la vostra santificació*. Avui, m'ho proposo un altre cop, i també us ho recordo a vosaltres i a tota la

humanitat: aquesta és la Voluntat de Déu, que siguem sants.

Per a pacificar les ànimes amb una pau autèntica, per a transformar la terra, per a cercar Déu Senyor Nostre en el món i a través de les coses del món, resulta indispensable la santedat personal. En les meves converses amb gent de tants països i dels ambients socials més diversos, sovint em pregunten: I què ens diu, als casats? Què, als qui treballem al camp? Què, a les vídues? Què, als joves?

Responc sistemàticament que només tinc *una sola cassola*. I solc puntualitzar que Jesucrist Senyor Nostre va predicar la bona nova per a tothom, sense cap mena de distinció. Una sola cassola i un sol aliment: *el meu aliment és que faci la voluntat del qui m'ha enviat, que dugui a terme la seva obra*. A cadascú crida a la santedat, de cadascú

demana amor: joves i ancians, solters i casats, sans i malalts, cultes i ignorants, treballin on treballin, siguin on siguin. Només hi ha una manera de créixer en la familiaritat i en la confiança en Déu: Tractar-lo en l'oració, parlar-hi, manifestar-li - de cor a cor- el nostre afecte.

M'invocareu i us escoltaré. I l'invoquem tot conversant-hi, tot adreçant-nos-hi. Per això, hem de posar en pràctica l'exhortació de l'Apòstol: sine intermissione orate; reseu sempre, passi el que passi. No solament de cor, sinó amb tot el cor. (Amics de Déu, nn. 294-295)